

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku T. T. i H. T.
przy uczestnictwie M. P. i G. P. następców prawnych X. P.
o zniesienie współwłasności i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 listopada 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestników M. P. i G. P. na rzecz wnioskodawcy H. T. kwoty po 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestniczka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił nadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżąca nie wywiodła, żeby między zarzucanym przez nią naruszeniem prawa procesowego a zapadłym w sprawie orzeczeniem mogła istnieć tego rodzaju relacja. Utrzymuje natomiast, że uchybienia Sądu Okręgowego odnoszące się do sposobu umotywowania postanowienia wstępnego uniemożliwiają dokonanie jego kontroli.

Stosownie do art. 328 § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W związku z art. 391 § 1 k.p.c. przepis ten ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym. Odpowiednie stosowanie art. 328 § 2 k.p.c. do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji oznacza, że uzasadnienie to nie musi zawierać wszystkich elementów uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji; sąd odwoławczy obowiązany jest zamieścić w uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania, są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 18 sierpnia 2010 r., II PK 46/10, nie publ. i wyrok SN z 9 września 2010 r., I CSK 679/09, nie publ.).

Za utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego trzeba uznać pogląd, że wady uzasadnienia orzeczenia tylko wtedy mogą okazać się skutecznie podniesioną podstawą kasacyjną, gdy są tego rodzaju, iż uniemożliwiają skontrolowanie zaskarżonego orzeczenia z punktu widzenia zasadności podniesionych podstaw kasacyjnych. Wbrew zarzutom skarżącej, z motywów zaskarżonego postanowienia można wyprowadzić wnioski zarówno co do tego, które z ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego zostały zaaprobowane przez Sąd Okręgowy, a które i w jakim zakresie zostały przez ten Sąd skorygowane na podstawie materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy i powtórnie ocenionego. Zredagowanie niektórych zdań w trybie przypuszczającym nie wynikało z tego, że Sąd Okręgowy miał wątpliwości co do faktów, które powinien przyjąć za podstawę rozstrzygnięcia, ale z tego, że Sąd ten - odnosząc się do zarzutów apelacyjnych - wskazał na okoliczności, które nawet gdyby zostały przyjęte za twierdzeniami uczestniczki, to i tak nie miałyby to wpływu na wynik postępowania w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 7 pkt 1 § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców

prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

aw

jw